

การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต*

The Selection of Short-Term Vocational Courses in Home Economics at Phuket Polytechnic College

¹จณพร สุวรรณชาติ, ²ชญากัณฑ์ ก่อาริโย, ³ประพาฬภรณ์ ธีรมงคล และ ⁴น้อมจิตต์ สุธีบุตร

¹Chanaporn Suwannachat, ²Chayapat Kee-ariyo, ³Praparnporn Theeramongkol
and ⁴Nomjit Suteebut

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Faculty of Home Economics Technology,

Rajamangala University of Technology Phra Nakhon, Thailand.

⁴Corresponding Author's Email: Nomjit.s@rmutp.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต 2) การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม และ 3) เปรียบเทียบระดับความสำคัญของผู้เรียนส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนดังกล่าว จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต หลักสูตร 75 ชั่วโมง ช่วงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2568 – กันยายน พ.ศ. 2568 จำนวน 230 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในกรณีที่ผลการวิเคราะห์พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ LSD (Least Significant Difference)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ร้อยละ 78.3 มีอายุมากกว่า 29 ปี ร้อยละ 74.3 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50.9 ประกอบอาชีพอิสระ ร้อยละ 27.8 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 52.6 โดยส่วนใหญ่เลือกเรียนในสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป ร้อยละ 40.4 และเคยเรียนหลักสูตรพระยะสั้นมาก่อนอย่างน้อย 1 หลักสูตร ร้อยละ 41.3 2) ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต มีระดับความคิดเห็นต่อการเลือกเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.45) โดยด้านผู้สอน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านหลักสูตร และชื่อวิชาที่เรียน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านค่าใช้จ่ายทั้งหมดของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น 3) ผลการเปรียบเทียบพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสาขาวิชาที่เลือกเรียน มีผลต่อการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่จำนวนหลักสูตรที่เคยเรียนต่อเดือน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การเลือกเรียน; หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น; วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต

Abstract

This research aimed to 1) examine the personal factors of students enrolled in the short-term vocational program in Home Economics at Phuket Polytechnic College, 2) study their decision to enroll in the program, and 3) compare the importance of personal factors with their enrollment decisions. The sample consisted of 230 learners enrolled in the 75-hour short-term Home Economics program from June to September 2025. A questionnaire was used for data collection. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, and One-way ANOVA. When statistically significant differences at the .05 level were found, pairwise mean comparisons were conducted using the LSD method.

The research findings revealed that: 1) The majority of the learners were female (78.3%), aged over 29 years (74.3%). Most of them held a bachelor's degree (50.9%), were self-employed (27.8%), and had an average monthly income of more than 15,000 baht (52.6%). Most respondents chose to enroll in the general home economics program (40.4%), and 41.3% had previously completed at least one short-term vocational course. 2) The learners enrolled in short-term vocational courses in the Home Economics field at Phuket Polytechnical College expressed a high overall level of opinion toward their course selection ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.45). Among the factors, the instructor dimension received the highest mean score, followed by the curriculum and course title. The factor with the lowest mean score was the total cost of the short-term vocational course. 3) The comparative analysis indicated that gender, age, educational level, occupation, average monthly income, and the field of study selected had statistically significant effects on course selection at the 0.05 level. In contrast, the number of short-term courses previously taken per month showed no statistically significant difference at the 0.05 level.

Keywords: Learning Decision; Short-term Vocational Program; Phuket Polytechnic College

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์พัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้และถ่ายทอดความรู้ระหว่างรุ่นสู่รุ่น การศึกษามีบทบาทตั้งแต่ยุคโบราณ เช่น การเรียนรู้ในครอบครัว การฝึกอาชีพ และการศึกษาจากศาสนา ในยุคต่อมาาระบบการศึกษาที่จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเริ่มมีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะทางการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่ทำให้เกิดความต้องการแรงงานที่มีความรู้และทักษะเฉพาะทาง ปัจจุบันการศึกษาได้พัฒนาในรูปแบบที่หลากหลาย ครอบคลุมทั้งในห้องเรียน ระบบออนไลน์ และการเรียนรู้นอกระบบ ปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทอย่างยิ่งในการพัฒนาบุคคลและสังคมในภาพรวม คือ “การศึกษา” ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการถ่ายทอดความรู้และทักษะจำเป็นอย่างวิชาการเท่านั้น แต่ยังช่วยใน การเสริมสร้างความเข้าใจทางวัฒนธรรม ความสามารถในการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การศึกษายังเป็นกุญแจสำคัญที่เปิดโอกาสในการเติบโตทางสังคมและเศรษฐกิจให้กับบุคคล การศึกษาช่วยพัฒนาความคิด ความรู้ทางวิชาการ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการทำงาน ตลอดจนการดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่ ส่งเสริมให้เกิด

ความคิดเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความเข้าใจที่ลึกซึ้งในหลาย ๆ ด้านการเข้าถึงการศึกษาที่ดีเป็นกุญแจสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำและส่งเสริมความเท่าเทียม โดยเปิดโอกาสให้ผู้คนจากทุกสภาพแวดล้อมมีโอกาสเข้าถึงการศึกษาและโอกาสในการปรับปรุงคุณภาพชีวิต และเป็นพื้นฐานสำคัญในการเตรียมความพร้อมสำหรับอาชีพที่มั่นคง ช่วยให้บุคคลมีทักษะและความรู้ที่จำเป็นในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน นอกจากนี้ยังช่วยให้เข้าใจและเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความตระหนักรู้ทางสังคม เพื่อให้มีศักยภาพที่จะนำพาให้ประเทศชาติพัฒนาต่อไป (Office of the National Economic and Social Development Council, 2022) จากสถานการณ์และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม และเศรษฐกิจ การจัดการศึกษาจึงต้องมองเป้าหมายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ วางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนภาพรวมของประเทศให้เพียงพอและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศในระยะยาว และที่สำคัญควรเร่งพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้เป็นแรงงานที่มีคุณภาพ มีการบ่มเพาะคุณลักษณะและทักษะที่เหมาะสมกับการทำงานในยุคใหม่ งานวิจัยเรื่อง "อนาคตภาพของการผลิตและพัฒนาากำลังคนอาชีวศึกษาตามความต้องการของตลาดแรงงานและทิศทางการพัฒนาประเทศ" ได้ศึกษาและวิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาประเทศไทยใน 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2561-2565) (Office of the Vocational Education Commission, 2018)

จังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งในพื้นที่สำคัญของประเทศไทยที่มีความหลากหลายทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาบุคลากรให้ตอบสนองตรงต่อความต้องการของธุรกิจในพื้นที่ โดยเฉพาะในด้านการท่องเที่ยวและบริการ มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงศึกษาธิการ รวมถึงโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียง โรงเรียนหลายแห่งจัดหลักสูตรนานาชาติหรือหลักสูตรภาษาอังกฤษ เพื่อดึงดูดนักเรียนต่างชาติและครอบครัวที่ย้ายมาอาศัยในพื้นที่ การศึกษาระดับอุดมศึกษา มีมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา เช่นมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเน้นการพัฒนาบุคลากรในด้านการศึกษา การบริหาร และการท่องเที่ยว สถาบันการอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค ให้การฝึกอบรมด้านอาชีพ เช่น การโรงแรม การครัว และงานบริการมีความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและอุตสาหกรรมท้องถิ่น การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจท้องถิ่น หลักสูตรการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะในอุตสาหกรรมบริการ การจัดการโรงแรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และด้านคหกรรมศาสตร์ มีโครงการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อยกระดับคุณภาพการให้บริการในพื้นที่ด้วยความหลากหลายของภูเก็ตในด้านเศรษฐกิจและประชากร การพัฒนาการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่จะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและส่งเสริมศักยภาพของจังหวัดในระดับสากล

วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต เป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษาเพื่อมุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถออกไปประกอบอาชีพได้ ทั้งในภาครัฐและเอกชน มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในวิชาชีพ สามารถสร้างงานเพื่อประกอบอาชีพอิสระได้ และมีพื้นฐานความรู้เพียงพอสำหรับการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ ในการจัดการศึกษายึดแนวทางตามปรัชญาของวิทยาลัยที่ว่า “สร้างความรู้ คู่คุณธรรม นำการพัฒนา” หลักสูตรที่เปิดสอนคือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตรเสริมวิชาชีพระดับมัธยม หลักสูตรระยะสั้นหลากหลายสาขาวิชา การเปิดหลักสูตรระยะสั้นได้เผชิญกับปัญหาหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียน การสอน และความต้องการของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนที่จะเข้ามาเรียนในหลักสูตรระยะสั้นมีจำนวนลดน้อยลง และปัจจุบันสถานศึกษาต่าง ๆ กำลังเผชิญสภาวะการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกอย่างมากมีการจัดการศึกษา และฝึกอบรมอาชีพให้แก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย เป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้วยหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่หลากหลายตามความต้องการของผู้เรียนและภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถนำความรู้และทักษะไปใช้

ประกอบอาชีพ หรือใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (Office of the Vocational Education Commission, 2017)

จากสถานการณ์ข้างต้นทำให้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเรื่องการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาของวิทยาลัยฯ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการพัฒนางานในด้านต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรมวิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล กับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต (2) เพื่อศึกษาการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต และ (3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้านเนื้อหา แนวคิด และทฤษฎี (Conceptual and Theoretical Study) จากเอกสาร ตำรา งานวิจัย และบทความทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ลักษณะประชากรผู้เรียนอาชีวศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเรียน ทฤษฎีพฤติกรรม ผู้บริโภค และปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดประเด็นการศึกษา ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง และเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบถาม โดยเน้นการศึกษาประเด็นสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนและปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรมอย่างเป็นระบบ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาข้อมูลเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ผ่าน Google Form โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตร 75 ชั่วโมงในช่วงเดือนมิถุนายน – กันยายน พ.ศ. 2568 จำนวนทั้งสิ้น 550 คน เนื่องจากจำนวนประชากรค่อนข้างชัดเจน ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมและเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามซึ่งพัฒนาจากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เรียน ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการเลือกเรียนหลักสูตรระยะสั้น ใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ และตอนที่ 3 คำถามปลายเปิด

สำหรับข้อเสนอแนะเพิ่มเติม หลังจากสร้างแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถาม ซึ่งพบว่ามีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป แสดงว่าเครื่องมือมีความเหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้เรียนระยะสั้นจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนและความสอดคล้องของคำถาม พร้อมทั้งทดสอบค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้วยวิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นรวมเท่ากับ 0.984 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับสูงมาก ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริงในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความถี่ และร้อยละ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ส่วนสถิติเชิงอนุมานใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของการเลือกเรียนจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffé Method)

ขั้นตอนที่ 5 สรุปผลและนำเสนอผลการศึกษาวิจัย (Conclusion and Presentation) ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยอย่างครบถ้วน โดยสรุปผลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น และผลการเปรียบเทียบตามปัจจัยส่วนบุคคล พร้อมทั้งจัดทำตารางประกอบการนำเสนอเพื่อให้เห็นภาพรวมของข้อมูลอย่างชัดเจนและครอบคลุมต่อประเด็นการวิจัยทั้งหมด

ผลการศึกษา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ พบว่า

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ร้อยละ 78.3 มีอายุมากกว่า 29 ปี ร้อยละ 74.3 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50.9 ประกอบ อาชีพอิสระ ร้อยละ 27.8 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 52.6 โดยส่วนใหญ่เลือกเรียนในสาขา คหกรรมศาสตร์ทั่วไป ร้อยละ 40.4 และเคยเรียนหลักสูตรระยะสั้นมาก่อนอย่างน้อย 1 หลักสูตร ร้อยละ 41.3

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ พบว่า

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต

การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความสำคัญ
ด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	4.52	.53	มากที่สุด
ด้านชื่อวิชาที่เรียน	4.52	.52	มากที่สุด
ด้านผู้สอน	4.67	.46	มากที่สุด
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	4.33	.54	มาก
ด้านการนำไปประกอบอาชีพ	4.47	.56	มาก
ด้านค่าใช้จ่ายทั้งหมดของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	4.32	.64	มาก
รวม	4.47	.45	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน และด้านชื่อวิชาที่เรียน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านค่าใช้จ่ายของหลักสูตร ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล กับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ พบว่า

ตารางที่ 2 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

สมมติฐาน	ปัจจัยส่วนบุคคล	ผลการทดสอบ	ด้านที่พบความแตกต่าง	F	Sig.
1.1	เพศ	แตกต่างกัน	ด้านผู้สอน	4.206*	.041
1.2	อายุ	แตกต่างกัน	ด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	2.681*	.048
			ด้านชื่อวิชาที่เรียน	2.812*	.040
			ด้านผู้สอน	8.263*	.000
			โดยรวม	2.883*	.037
1.3	ระดับการศึกษาสูงสุด	แตกต่างกัน	ด้านผู้สอน	2.488*	.032
1.4	อาชีพ	แตกต่างกัน	ด้านผู้สอน	3.247*	.004
1.5	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	แตกต่างกัน	ด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	4.036*	.008
			ด้านผู้สอน	4.239*	.006
1.6	สาขาวิชาที่เลือกเรียน	แตกต่างกัน	ด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	3.099*	.028
1.7	จำนวนหลักสูตรที่เคยเรียนต่อเดือน	ไม่แตกต่างกัน	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยเพศมีความแตกต่างในด้านผู้สอน ส่วนปัจจัยอายุมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ด้านชื่อวิชาที่เรียน ด้านผู้สอน และผลรวม ปัจจัยระดับการศึกษาสูงสุดและอาชีพ มีความแตกต่างในด้านผู้สอน ปัจจัยรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นและด้านผู้สอน และปัจจัยสาขาวิชาที่เลือกเรียนมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ส่วนจำนวนหลักสูตรที่เคยเรียนต่อเดือนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ความรู้ใหม่

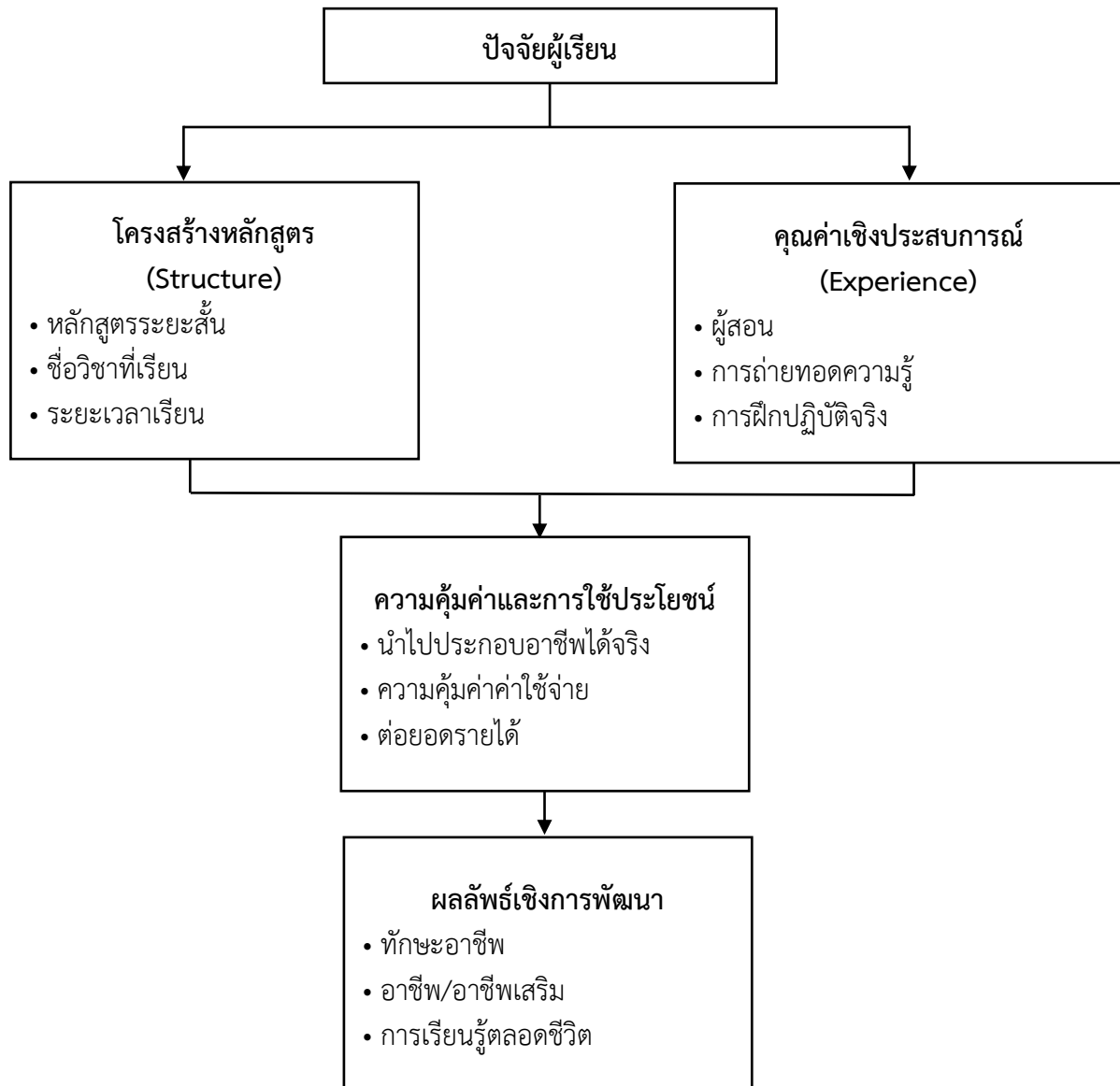

Figure 1: The New Body of Knowledge

จากภาพที่ 1 พบว่า กระบวนการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม ในลักษณะเชิงระบบ โดยมี “ปัจจัยผู้เรียน” เป็นจุดตั้งต้นของกระบวนการ ซึ่งทำหน้าที่กำหนดความต้องการ ความคาดหวัง และกรอบการประเมินคุณค่าของหลักสูตร จากนั้นปัจจัยผู้เรียนจะส่งผลต่อการรับรู้คุณค่าของหลักสูตรผ่าน 2 ด้านสำคัญ ได้แก่ โครงสร้างหลักสูตร (Structure) ซึ่งครอบคลุมลักษณะของหลักสูตรระยะสั้น

ชื่อวิชาที่เรียน และระยะเวลาเรียน และคุณค่าเชิงประสบการณ์ (Experience) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของผู้สอน การถ่ายทอดความรู้ และการจัดการเรียนการสอนเชิงปฏิบัติจริง ทั้งสองด้านนี้ทำหน้าที่ร่วมกันในการสร้างการรับรู้คุณค่าและความเหมาะสมของหลักสูตรในมุมมองของผู้เรียน

เมื่อผู้เรียนประเมินว่าหลักสูตรมีความสามารถในการนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริง มีความคุ้มค่าต่อค่าใช้จ่าย และสามารถต่อยอดรายได้ จะนำไปสู่การรับรู้ “ความคุ้มค่าและการใช้ประโยชน์” ซึ่งเป็นกลไกสำคัญของการตัดสินใจเลือกเรียนในที่สุด ผลลัพธ์ของกระบวนการดังกล่าวสะท้อนออกมาในรูปของผลลัพธ์เชิงการพัฒนา ได้แก่ การพัฒนาทักษะอาชีพ การสร้างอาชีพหรืออาชีพเสริม และการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อการศึกษา 1) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรมวิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต 2) เพื่อศึกษาการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต และ 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล กับการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งผลการวิจัยได้ให้ข้อค้นพบที่สอดคล้องและแตกต่างกับแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่ผ่านมาดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรมวิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรมส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเพศหญิงมีความสนใจและให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านคหกรรมมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Wongkhamson, and Kee-ariyo (2023) ที่ระบุว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ในด้านอายุพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง มากกว่า 29 ปี แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการเรียนรู้เพื่อเพิ่มทักษะประกอบอาชีพหรือหารายได้เสริมตามแนวคิด “การเรียนรู้ตลอดชีวิต” (Lifelong Learning) ซึ่งสอดคล้องกับ Sze-Kiu Yeung (2022) ที่ชี้ว่ากลุ่มวัยทำงานเลือกเรียนหลักสูตรที่ใช้เวลาไม่นานและนำไปใช้ได้จริง ขณะเดียวกัน ผู้เรียนส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ปริญญาตรี และประกอบ อาชีพอิสระหรือเจ้าของกิจการ ซึ่งมีความต้องการต่อยอดทักษะเพื่อสร้างอาชีพอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับ Tupwong, Choradon, and Tunya (2024) ที่ระบุว่า หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมสมรรถนะผู้เรียนให้สามารถนำความรู้ไปใช้สร้างรายได้ได้จริง นอกจากนี้ ผู้เรียนส่วนใหญ่มี รายได้มากกว่า 15,000 บาท ทำให้มีความพร้อมในการลงทุนเพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งตรงกับผลวิจัยของ Phothavorn, and Tantivisetshak (2024) ที่ชี้ว่าผู้ที่มียาได้ปานกลางถึงสูงมักใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตอย่างต่อเนื่อง

2. การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด โดยเฉพาะด้านผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านชื่อวิชาที่เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการตัดสินใจสมัครเรียน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนให้ความสำคัญกับคุณภาพของหลักสูตรที่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริง และความเชี่ยวชาญของผู้สอนที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานของ Tupwong, Choradon, and Tunya (2024) ที่ระบุว่าหลักสูตรระยะสั้นที่เชื่อมโยงกับทักษะอาชีพและมีผู้สอนที่มีความเป็นมืออาชีพจะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นและความพึงพอใจของผู้เรียน อีกทั้งสอดคล้องกับ Kailuenam, and Piamsawas (2023) ที่ชี้ว่า สภาพแวดล้อมการเรียนรู้และความคุ้มค่าของค่าใช้จ่ายเป็นปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกเรียนของผู้ใหญ่

จึงกล่าวได้ว่าผู้เรียนมุ่งเน้นการเลือกหลักสูตรที่ “คุ้มค่า ใช้งานได้จริง และเชื่อถือได้” เพื่อพัฒนาทักษะและต่อยอดโอกาสทางอาชีพในอนาคต

3. การเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล กับ การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลต่อการให้ความสำคัญในการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรม อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสาขาวิชาที่เลือกเรียน ในด้านเพศ Maran et al. (2023) พบว่า เพศมีผลต่อรูปแบบการรับรู้และการประเมินคุณลักษณะของผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่าเพศหญิงให้ความสำคัญต่อด้านผู้สอนสูงกว่าเพศชาย ในด้านอายุ Siriprayong (2023) ระบุว่า ผู้เรียนช่วงวัยเยาว์ให้ความสำคัญต่อโอกาสพัฒนาอาชีพและคุณค่าของหลักสูตรมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยนี้ ที่พบว่ากลุ่มอายุ 15–19 ปีให้ความสำคัญต่อหลักสูตร ชื่อรายวิชา และผู้สอนสูงสุด ในด้านระดับการศึกษา Shwekchim (2023) รายงานว่า ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงมีความคาดหวังต่อทักษะและความเชี่ยวชาญของผู้สอนสูงกว่า และสอดคล้องกับผลวิจัยนี้เช่นกัน ในด้านอาชีพ Amutakhu, and Kee-ariyo (2022) พบว่า ผู้เรียนที่ยังอยู่ในระบบการศึกษาให้ความสำคัญต่อผู้สอนมากกว่า ซึ่งตรงกับผลการวิจัยนี้ เช่นเดียวกัน ในด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน Wongkhamson, and Kee-ariyo (2023) ชี้ว่ากลุ่มรายได้ต่ำให้ความสำคัญต่อทักษะอาชีพที่นำไปสร้างรายได้ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ ที่กลุ่มรายได้ต่ำให้ความสำคัญด้านหลักสูตรและผู้สอนสูงกว่า และในด้าน สาขาวิชาที่เลือกเรียน Shwekchim (2023) พบว่า ความสนใจและพื้นฐานของผู้เรียนมีผลต่อการประเมินคุณค่าหลักสูตร

สรุป

การวิจัยเพื่อการศึกษา 1) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรมวิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต 2) เพื่อศึกษาการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต และ 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล กับ การเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต โดยผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ประเพณีวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ร้อยละ 78.3 มีอายุมากกว่า 29 ปี ร้อยละ 74.3 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50.9 ประกอบอาชีพอิสระ ร้อยละ 27.8 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 52.6 โดยส่วนใหญ่เลือกเรียนในสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป ร้อยละ 40.4 และเคยเรียนหลักสูตรพระยาสันมาก่อน อย่างน้อย 1 หลักสูตร ร้อยละ 41.3 โดยผู้เรียนให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน และด้านชื่อวิชาที่เรียน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านค่าใช้จ่ายของหลักสูตร ตามลำดับ และปัจจัยเพศมีความแตกต่างในด้านผู้สอน ส่วนปัจจัยอายุมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ด้านชื่อวิชาที่เรียน ด้านผู้สอน และผลรวม ปัจจัยระดับการศึกษาสูงสุดและอาชีพมีความแตกต่างในด้านผู้สอน ปัจจัยรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันและด้านผู้สอน และปัจจัยสาขาวิชาที่เลือกเรียนมีความแตกต่างในด้านหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน ส่วนจำนวนหลักสูตรที่เคยเรียนต่อเดือนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาคหกรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 21–30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001–30,000 บาท ดังนั้น สถานศึกษาและผู้จัดหลักสูตรควรออกแบบหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มวัยทำงาน โดยเน้นเนื้อหาที่สามารถนำไปต่อยอดอาชีพหรือสร้างรายได้เสริมได้จริง พร้อมทั้งจัดตารางเรียนให้มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับผู้เรียนที่ต้องทำงานประจำ

1.2 ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญกับ ด้านผู้สอน มากที่สุด สถานศึกษาจึงควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนพัฒนาศักยภาพทั้งด้านความรู้ทางวิชาชีพและเทคนิคการสอน เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างเข้าใจง่ายและสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้เรียน อีกทั้งควรเพิ่มกิจกรรมเรียนรู้เชิงปฏิบัติจริง เช่น เวิร์กช็อป หรือ การจำลองสถานการณ์ประกอบอาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและเห็นคุณค่าของการเรียนรู้

1.3 ด้านหลักสูตรและสภาพแวดล้อมในการเรียน ผู้เรียนให้ความสำคัญในระดับมาก ดังนั้น วิทยาลัยควรปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกให้เพียงพอและทันสมัย เช่น อุปกรณ์การเรียน เครื่องมือฝึกปฏิบัติ และสถานที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ พร้อมทั้งพัฒนาเนื้อหาหลักสูตรให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงาน โดยเฉพาะในสายอาชีพด้านคหกรรม เช่น เบเกอรี่ อาหารไทย อาหารนานาชาติ และงานประดิษฐ์

1.4 ด้านค่าใช้จ่ายของหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับที่เหมาะสม แต่เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษา ควรมีการจัดโครงการสนับสนุนทุนเรียนฟรีหรือส่วนลดค่าเรียนบางส่วนสำหรับผู้มีรายได้น้อย รวมถึงเปิดโอกาสให้ชำระค่าใช้จ่ายเป็นงวด เพื่อให้ผู้สนใจสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรขยายขอบเขตการศึกษาไปยังผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในประเภทวิชาอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว หรืองานช่าง เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านแรงจูงใจและปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนในแต่ละสาขาวิชา ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลเชิงเปรียบเทียบที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรในภาพรวมของสถานศึกษา

2.2 ควรศึกษาเพิ่มเติมถึง ปัจจัยทางจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ความสนใจส่วนตัว เป้าหมายในชีวิต หรือค่านิยมทางสังคม ที่อาจส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนหลักสูตรระยะสั้น เพื่อให้เข้าใจลึกซึ้งถึงความต้องการของผู้เรียนและสามารถออกแบบหลักสูตรที่ตอบสนองได้อย่างตรงจุด

2.3 ควรใช้ วิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Methods Research) โดยใช้แบบสอบถามร่วมกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่ครอบคลุมและสะท้อนมุมมองของผู้เรียนได้อย่างรอบด้าน ซึ่งจะช่วยเพิ่มความสมบูรณ์และคุณค่าทางวิชาการของงานวิจัยในอนาคต

References

- Amutakhu, A., & Kee-ariyo, C. (2022). Decisions of Saowapa Vocational College Students in Choosing a Vocational Diploma in Home Economics. *Journal of Technical Education Development*, 37(133), 63–73.
- Kailuenam, W., & Piamsawas, P. (2023). Factors Affecting the Decision to Participate in the Short-Course Online Training on Qualitative Research. *Journal of Academic for Public and Private Management*, 5(2), 281–297.

- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607–610.
- Maran, N., Suksawat, N., & Kettapan, K. (2023). The Demographic Factors and Marketing Mix Elements (4P's) Affecting Repeat Purchase: Shopee Case Study in Songkhla Province. In *Proceedings of the 13th Hatyai National and International Conference on 13th May 2022* (pp. 2866–2882). Hatyai University, Songkhla.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2022). *Annual Report 2022*. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Council.
- Office of the Vocational Education Commission. (2017). *Vocational Education Development Plan B.E. 2560–2579*. Bangkok: Office of the Vocational Education Commission.
- Office of the Vocational Education Commission. (2018). *Self-Assessment and Individual Development Plan (ID PLAN) Handbook for Teaching Personnel under the Office of the Vocational Education Commission*. Bangkok: Ministry of Education.
- Phothavorn, P., & Tantavisethsak, P. (2024). A Study of Demographic and Social Factors Affecting Spending Behavior Patterns: A Comparison Between Elderly Thais and Chinese. *Lampang Rajabhat University Journal*, 13(1), 24–36.
- Shwekchim, C. (2023). *Decision-Making Factors to Pursue a Bachelor's Degree of Home Economics Students, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon*. (Master's Thesis). Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. Bangkok.
- Siriprayong, C. (2023). *Decisions to Pursue a Home Economics Program among Upper Secondary School Students in Suphan Buri Province*. (Master's Thesis). Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. Bangkok.
- Tupwong, J., Choradon, P., & Tunya, N. (2024). The Educational Management Model for Short-Course Students to Enhance the Entrepreneurial Competency of Bangsaen Technical College. *Journal of Buddhist Psychology*, 9(1), 37–50.
- Thanawiboonchai, J. (2016). Unit 11: Thinking, Problem Solving, and Decision Making. In *Psychology for Daily Life* (Units 8–15, pp. 11-7). Nonthaburi: School of Human Ecology, Sukhothai Thammathirat Open University.
- Wongkhamson, P., & Kee-ariyo, C. (2023). Choosing to Study in Home Economics Vocational Certificate Program of Phitsanulok Vocational College Students. *Journal of Technical Education Development*, 36(128), 84–93.
- Yeung, S.-K., & Lee, W. L. (2019). Online Versus Face-to-Face: A Quantitative Study of Factors Influencing Students' Choice of Study Mode Using Chi-Square Test and Binary Logistic Regression. In *ASCILITE 2019 Conference Proceedings: Personalised Learning. Diverse Goals. One Heart*. Retrieved August 20, 2025, from <https://open-publishing.org/publications/index.php/APUB/article/view/281>